

[Hans Pinstrup.]

jo ogsaa skyldes Mangel paa Forstaaelse af og Samfølelse fra det ærede Medlems Side med den Landbefolkning, der hidtil i overvejende Grad har søgt disse Skoler. Men at der er en vid Arbejdsmark tilbage, skal jeg være den sidste til at bestride. Dog advarer jeg mod Tanken om tvungen Ungdomsskolegang for Landboudommen, som man i den sidste Tid har talt om. Resultatet vil kun blive kummerligt. Dansk Ungdom fra alle Lejre har Brug for Dygtiggørelse og Udvikling, men ligesom Indstilling og Livsvilkaar er forskellige for Ungdom i By og paa Land, saaledes vil Vejen til deres Udvikling og Dygtiggørelse ogsaa vise sig at være det. Gennem to Menneskealdre har vore Ungdomsskoler vist, at de for Landdistrikternes unge er en god Vej til Udvikling og Dygtiggørelse. At aabne denne Vej vil kun være en simpel Retfærdighedshandling undervisningsmæssigt set, samtidig med at det i høj Grad er i Samfundets Interesse.

Jeg har ønsket at rejse disse rent saglige Spørgsmaal og henstille til de forskellige Ministre at tage dem op. Gennem timelange Møder har man allerede i mange Dage drøftet Øjeblikkets politiske Spørgsmaal, og jeg vil ikke komme ind herpaa. Valgresultatet kan der ikke blive Strid om. Det var Udtryk for, at store Dele og talstærke Befolkningslag fortsat ønsker hensynsløst at sætte sig til Rette paa andre Befolkningsdeles Bekostning. Pristallene, Indkomst- og Formueforskydninger fra Landdistrikterne til de store Byer gennem de senere Aar viser det med uomtvistelig Tydelighed. Hverken mange og kønne Ord, som de Radikale bruger, eller de noget grovere Ord, som den højtærede Statsministers forleden eller den ærede socialdemokratiske Ordførers, kan bortfortolke den ubestridelige Kendsgerning, at man gennem det Brug, man gør af Valutacentral-systemet, har baandlagt den økonomiske Uligevægt i vort Land og nu hensynsløst sætter sig til Rette derpaa. Disse uretfærdige Kaar har i første Omgang forud og under Valget bragt Strid og Forvirring blandt dem, der naturligt burde staa sammen mod Uret og Overgreb. Denne Strid maa nu afløses af Samling. Lad være, at der er begaaet Fejlgreb og meget andet;

dette bør nu være Historie. Valgets Lære maa for Bondehjemmene, smaa og store, være, at det tjener intet fornuftigt Formaal, at man Landet over rejser Bonde mod Bonde i bitter personlig Strid. Intet andet Erhverv vilde bære sig saadan ad. Det er ikke Vejen til Anseelse og Indflydelse, til Værn for Hjem og Boplads, til Opnaaelse af Bondestandens gamle politiske Maal: Forret for ingen, Ret for enhver. Det bør Landbohjemmenes Repræsentanter, saavel her i denne Sal som uden for, forstaa og handle efter. Vor Tids Fejlgreb bør ikke hindre, men tværtimod fremme Samlingen, der giver Styrke i Kampen mod Uret og Overgreb.

Naar den ærede socialdemokratiske Ordfører med en flot Haandbevægelse taler om den økonomiske Liberalismes mægtige Nedbrydningsproces, og at dens Tid, bør være forbi, ja, saa er det den Slags Opfattelser, man muligt kan faa, naar man sidder ved et Skrivebord herinde i København, men hvilket mægtigt Opbygningsarbejde er der ikke netop i denne Periode øvet i vort Land. Man ryddede Lyngen og brød Alen. Man trodsede Sandbrinkerne og Sumpene. Man klædte Jyllands Overdrev i Skov og frodige Kornmarker, med Haver og Hegn om Hjemmene. Øde Gaarde rejstes af Forfald. Man skabte Virksomhed ved Virksomhed rundt om i vore Byer og ved vore Havne. I denne Periode rejste man Mejerier og Slagterier ud over Danmark. Dette rige Fællesvirke var et ægte Barn af Tidens liberale Økonomi, hvor man mødtes i Frihed og paa lige Fod, hvor man ikke spurgte hverken om Koantal eller Hartkorn, dette rige Fællesvirke, der mere end noget andet betød Fremskridtene for de Hundredtusinder af Husmandsbrug. Og man rejste dem, Mejerier og Slagterier, uafhængigt af Lovgivningsmagten. Grundpillen, der bar dette mægtige Opbygningsarbejde paa de mange forskellige Omraader, den, hvorpaa vort Lands Økonomi i Dag fortsat hviler, var ikke det offentlige, Staten, men det private Initiativ, øvet i de mange Tusinde enkelte Hjem og Virksomheder. Det var den enkeltes Fremdrift og Selvhjælpsvilje, det var Næringsfriheden, det var Ejendomsretten. Gennem maaske bitre Erfaringer vil Befolkningen lære at forstaa, hvad Udryddelsen af disse